

НОВОТО УЧИЛИЩЕ

Запретнаха се нашитѣ бащи да градятъ ново училище. Най-напредъ презъ зимата приготвиха камънитѣ. Голѣма грамада натрупаха. Цѣли кервани слѣзоха отъ Манастирската гора. Смъкнаха най-хубавитѣ дървета. Когато се пукна пролѣтътата и слънцето напече, мжжетѣ насѣкоха накрай село тухли и ги опекоха. Повикаха майстори отъ Балкана. На Петровденъ майсторитѣ копнаха първата копка. На Димитровденъ върху хълма, срещу черквата, се бѣлна високото ново училище.

Съ голѣма радостъ ние тичахме въ училищния дворъ и надничахме презъ отворенитѣ прозорци. Стаитѣ сж широки и слънчеви, а стениитѣ — бѣли като снѣгъ. Срещу деня на осветяването отъ града пристигна единъ художникъ. Той нарисува надъ входа съ голѣми черни букви името на училището: „Отецъ Паисий“. Ние свихме вънець отъ димитровчета и увѣнчахме главния входъ.

Настѣпи деньтъ на осветяването. Отъ всички околни села на-

дойдоха гости. Тѣ пристигаха съ каруци, и звънчетата на конетѣ чудно пѣха. Въ училищната градина закипѣха осемъ голѣми медника съ гостба за народната трапеза. Ние напустнахме старото училище съ пропуканитѣ стени. За последенъ пжтъ затропахме по неговитѣ разлюлѣни стълби и отидохме съ пѣсни на осветяването. Двама свещеници отслужиха водосвета. Кметътъ произнесе хубаво слово. Той разказа какъвъ трудъ сж положили нашитѣ бащи, докато издигнатъ новото просвѣтно огнище. Свещеницитѣ порѣсиха първо стениитѣ, чиноветѣ, чернитѣ дъски, а сетне — цѣлия народъ. Подиръ водосвета кметътъ покани гоститѣ и селянитѣ да седнатъ на трапезата. Дванадесетъ девойки, облѣчени въ народна носия, шѣтаха и разносяха гостбитѣ. Раздадоха два коша ябълки. А цигуларитѣ свирѣха народни пѣсни.

Когато свърши трапезата, мимитѣ и момцитѣ извиха буйно хоро. И ние се наловихме. До тъмно тропахме.

А. Каралийчевъ